

Đuzepe Ungareti

POKOPANA LUKA

VEČNOST

Između cveta ubranog i drugog poklonjenog
neizrecivo ništa

ČAMOTINJA

I ova će noć proći

Ova lutajuća samoća
kolebljiva senka tramvajskih žica
na vlažnom asfaltu

Gledam glave vozača
kako se klata
u polusnu

LEVANT

Rasplinuta
linija umire
na dalekom krugu neba

Kuckanje potpetica pljeskanje šaka
i klarinet piskave šare
i more je pepeljasto
mreška se blago nemirno
poput goluba

Sirijske izbeglice plešu na krmi

Na pramcu je jedan mladić sâm

Subotom uveče u ovo vreme
Jevreji
tamo dole

odnose
svoje mrtve
kroz levak spirala
kolebanja
uličica
svetala

Uskomešana voda
kao šum krme koji čujem
unutar
senke
sna

ĆILIM

Svaka se boja širi i pruža
u drugim bojama

Da bi bila više sama kad je pogledaš

RAĐA SE MOŽDA

Tu je magla koja nas briše

Rađa se možda neka reka tamo gore

Slušam pesmu sirena
s jezera gde je bio grad

AGONIJA

Umreti kao ševa ožednela
pred opsenom

Ili kao što prepelica
preletevši more
umire u prvim žbunovima
jer ne želi više
da poleti

Ali ne živeti u jadikovkama
kao oslepeli štiglic

SEĆANJE NA AFRIKU

Sunce otima grad

Ne vidi se više

Ni grobovi ne odolevaju dugo

MAJSKA NOĆ

Nebo polaže na vrhove
minaretâ
vence od svećica

KJAROSKURO

Čak su i grobovi nestali

Prostor crn bezmeran pao je
s ovog balkona
na groblje

Došao je da me poseti
prijatelj Arapin
koji se ubio pre neko veče

Sviće dan

Vraćaju se grobovi
polegli u tmurno zelenilo
poslednjih tamnila
u mutno zelenilo
prvog sjaja

IN MEMORIAM

Lokvica, 30. septembar 1916.

Zvao se
Mohamed Šeab

Potomak
emira i nomada
samoubica
jer više nije imao
Domovinu

Zavoleo je Francusku
i promenio ime

Bio je Marsel
ali nije bio Francuz
i više nije umeo
da živi
u šatoru bližnjih
gde se slušaju napevi
iz Kurana
i ispija kafa

Ali nije umeo
da ispeva
pesmu
o svojoj samoći

Ispratio sam ga
zajedno s gazdaricom hotela
gde smo živeli
u Parizu
na broju 5 u *Rue des Carmes*
oronuloj strmoj uličici

Počiva
na groblju u Ivriju
predgrađu koje uvek
izgleda kao
u danu
završenog
vašara

I možda samo ja
još znam
da je živeo

POKOPANA LUKA

Marijano, 29. jun 1916.

Tamo odlazi pesnik
potom se vraća na svetlo sa svojim pesmama
i rasipa ih

Od te poezije
ostaje mi
to ništa
neiscrpne tajne

BDENJE

Čima Kvatro, 23. decembar 1915.

Čitave noći
bačen kraj
iskasapljenog
drugara
uz njegova usta
iskežena
okrenuta uštapu
uz navalu krvi
u njegovim rukama
prodrlom
u moje ćutanje
pisao sam
pisma puna ljubavi

Nikada toliko
za život
nisam vezan bio.

VEČERAS

Versa, 22. maj 1916.

Balustrada od povetarca
da naslonim večeras
svoju tugu

BREME

Marijano, 29. jun 1916.

Ovaj seljak
uzda se u kolajnu
Svetog Antonija
i hoda čilo

Dok ja samu i golu
bez iluzija
nosim svoju dušu

PROKLETSTVO

Marijano, 29. jun 1916.

Zatvoren među smrtnim stvarima

(Čak će i zvezdano nebo skončati)

Zašto žudim, Bože?

BRAĆA

Marijano, 15. jul 1916.

Iz kojeg ste puka,
braćo?

Reč drhtava
u noći

List tek rođen

U vazduhu što se grči
nehotična pobuna
čoveka suočenog sa svojom
krhkošću

Braćo

STVORENJE SAM

Valončelo di Čima Kvatro, 5. avgust 1916.

Kao ovaj kamen
sa Svetog Mikelea
tako hladan
tako tvrd
tako isušen
tako nepristupačan
tako totalno
beživotan

Kao ovaj kamen
moj je plač
koji se ne vidi

Smrt se
otplaćuje
življenjem

(S italijanskog preveo Dejan Ilić)